μόν, ὅτι γνωρίσαμε καὶ μεῖς χρόνια μαύρης δυστυχίας. Νά, πρὸ ἑπτὰ ἀκόμα μηνῶν εἴμαστε πάμπτωχοι. Καὶ θὰ ἐξακολουθούσαμε νὰ εἴμαστε φτωχοί, ἂν ἡ δεσποινὶς Κορέντ, τὸ ἀγγελικὸ αὐτὸ κορίτσι, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ μᾶς δώση πίσω τὴν περιουσία μας, τὴν ὁποία ὁ πατέρας σας εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ σύζυγό μου. Ὁ Θεὸς νὰ προστατεύη τὸ ἀγνὸ αὐτὸ πλάσμα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὅλη τὴν περιουσία του ἀπὸ ὑπερβολικὴ τιμιότητα, χωρὶς νὰ θελήση νὰ ἔχθη μιὰ φορὰ νὰ μᾶς δῆ. Ἂς εἶνε ὅμως... **Αὐτὰ ἐπέρασαν.** Προτιμότερο εἶνε νὰ μιλήσουμε γιὰ σένα... Σ' ἔχουμε πέντε μῆνες κοντά μας καὶ μπορέσαμε νὰ ἐκτιμήσουμε τὸ χαρακτῆρα σου... Θέλεις νὰ πᾷς ἄνδρα τὸ Μάξιμο ποὺ σ' ἀγαπᾶ καὶ σ' ἐκτιμᾶ πολύ;...

Ἡ Μαρία ἔγινε κατάχλωμη. Ἀπὸ τὰ χείλη της βγήκανε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, κυρία!... Εἶνε ἀδύνατο!...

— Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾶς; φώναξε ὁ Μάξιμος μ' ἀγωνία.

— Ὤ! δὲν εἶνε γι' αὐτό! ψιθύρισε ἡ Μαρία καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ τόσο θερμή, ὥστε ὁ νέος κατάλαβε ἀμέσως ὅτι καὶ κείνη τὸν ἀγαποῦσε..

— Μὰ τότε γιατὶ δὲν θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα τοῦ Μαξίμου; τὴν ξαναρώτησε ἡ κυρία Σαρμόν.

— Γιατί... γιατὶ εἶμαι ἡ Γενεβιέβη Κορέντ... γιατὶ καταλαβαίνω ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ μπῶ στὴν οἰκογένειά σας... Συγχωρήσατέ με ποὺ μπῆκα στὸ σπίτι σας μὲ ψεύτικο ὄνομα, μὰ ἤθελα νὰ σᾶς ὑπηρετήσω τωτεινά, γιὰ νὰ ἐξιλεωθῶ γιὰ τὴν ἁμαρτία τοῦ πατέρα μου...

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

Κατασυγκινημένη ἡ κ. Σαρμόν, σηκώθηκε ἐπάνω, ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της, ἔτρεξε κοντὰ στὴ Γενεβιέβη καὶ τὴν ἔσφιξε ἐπάνω στὸ στῆθος της.

Ὁ κ. Σαρμὸν γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά του. Ὁ Μάξιμος ἔκλαιγε ἐπίσης ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἀπὸ χαρά.

— Κόρη μου, εἶπε ἡ κ. Σαρμὸν στὴ Γενεβιέβη, ἀγαπημένη μου κόρη, ὁ Θεὸς σὲ συγχώρεσε καὶ σὲ καὶ τὸν πατέρα σου. Εἶσαι μεγάλη καρδιά, Γενεβιέβη. Θὰ μείνης κοντά μας, παιδί μου. Ὁ Μάξιμος σὲ λατρεύει. Θὰ γίνης γυναίκα του καὶ θὰ ζήσουμε ὅλοι ἑνωμένοι, εὐτυχισμένοι, ξεχνῶντας τὸ παρελθόν. Δὲν θέλεις νὰ γίνης κόρη μου, Γενεβιέβη;...

Ἡ Γενεβιέβη ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς κ. Σαρμόν. Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση ἀπ' τὴ συγκίνησί της. Ὁ Θεὸς τὴν ἄμοιβε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅπως τῆς ἄξιζε γιὰ τὴ γενναία καὶ μεγάλη καρδιά της...

ΦΡ. ΓΚΙΝΙΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Κάποτε, ποὺ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος εἶχε βγῆ περίπατο μαζὺ μὲ τὸ διάδοχο τοῦ Δανικοῦ θρόνου, τοὺς ἔπιασε στὸ δρόμο μιὰ μεγάλη βροχή. Εὐτυχῶς ὅμως ἔτυχε νὰ περνάη ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας χωρικὸς μὲ τὸ ἁμάξι του, στὸ ὁποῖο μπῆκαν κ' οἱ δυό τους. Στὸ δρόμο ὁ χωρικὸς τοὺς ἐρώτησε νὰ μάθη ποιοὶ ἦσαν.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ διάδοχος τῆς Δανίας, εἶπε ὁ ἕνας.

— Καὶ τοῦ λόγου του;

— Ὁ γαμβρός μου, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας.

— Ἀμ' σὰν εἶνε ἔτσι, εἶπε χαμογελῶντας εἰρωνικὰ ὁ ἁμαξᾶς, κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ Πάπας...

Ὅταν ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ ἁμάξι ἔφτασε στὰ ἀνάκτορα κ' οἱ φρουροὶ παρουσίασαν ὅπλα στοὺς δυὸ ἐπισήμους, ὁ δυστυχισμένος χωρικὸς ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπ' τὸ φόβο του. Ἐκεῖνοι ὅμως ἔσπευσαν νὰ τὸν καθησυχάσουν καὶ διέταξαν τοὺς ὑπηρέτες νὰ τοῦ προσφέρουν πλουσιώτατο γεῦμα.

***

Κάποτε παρουσιάστηκε στὸ Ναπολέοντα, ὅταν ἦταν αὐτοκράτωρ, ἕνας ἄγνωστος ἐφευρέτης, ἀλλὰ μόλις βρέθηκε ἀτέναντι τοῦ διασήμου ἀνδρός, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλη ταραχὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐκθέση τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὁ Ναπολέων στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ τὸν ἐνθαρρύνη, ἀλλὰ βλέποντας ὅτι δὲν τὸ κατώρθωνε, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Μήπως σᾶς ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία μου καὶ θέλετε ν' ἀποσυρθῶ;..

***

Σύμφωνα μ' ἕνα Κινέζικο γνωμικό, ἕνας τόπος διοικεῖται καλὰ ὅταν τὰ σπαθιὰ εἶνε σκουριασμένα καὶ τὰ ἀλέτρια λαμπροκοποῦν, ὅταν ἡ σιταποθῆκες εἶνε γεμᾶτες κ' ἡ φυλακὲς ἀδειανές, ὅταν οἱ φουρναραῖοι γυρίζοιν μ' ἁμάξια κ' οἱ γιατροὶ περπατοῦν πεζοί κι' ὅταν στὶς αὐλὲς τῶν δικαστηρίων φυτρώνουν χόρτα.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Γλέντι καὶ χορὲς μετὰ τὴν κηδεία. Τί διηγεῖται ἕνας Οὐγγρος εὐγενὴς στὰ ἀπομνημονεύματά του. Τὸ πλουσιώτατο γεῦμα. Ἡ μοιρολογῆτρες χωρικές. Τὰ τραγούδια τῶν φαγητῶν. Ἡ «Σονάτα τοῦ ξυνολάχανου» καὶ «ἡ Σονάτα τῆς χήνας». Ὁ χορὸς τῶν τριακοσίων χηρῶν. Μιὰ περίεργη ἱστορία. Τὸ τρομερὸ δυστύχημα τοῦ μεταλλείου. Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ 300 χῆρες. Πῶς τὶς ἐπάντρεψε, κλπ.

Τὴν παλιὰ ἐποχή, στὴν Οὐγγαρία, ὅταν ἐπέθαινε κανείς, ἀμέσως μαζευόντουσαν στὸ σπίτι του ὅλοι οἱ συγγενεῖς του καὶ γνωστοί του καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔτρωγαν κ' ἔπιναν γερά, ἄρχιζαν κατόπιν τὸ χορό. Σχετικῶς ἕνας Οὐγγρος εὐγενὴς τοῦ 16ου αἰῶνος διηγεῖται τὰ ἑξῆς στὰ ἀπομνημονεύματά του:

«Κάποια μέρα εἶχα προσκληθῆ κ' ἐγὼ στὴν κηδεία ἑνὸς χωρικοῦ ποὺ καθόταν κοντὰ στὸν πύργο μου. Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι του, εἶδα ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ μαζεμένες στὴ μεγάλη σάλα, στὴν ὁποία βρισκόταν καὶ ὁ νεκρός. Ὅλες τους ἔκλαιγαν καὶ μοιρολογοῦσαν ὥς τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε ἡ ἐκφορά. Ὅταν γυρίσαμε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, εἶχε πειὰ βραδυάσει. Καθήσαμε τότε ὅλοι στὸ τραπέζι, γιατὶ κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου, μᾶς παρετέθη πλουσιώτατο δεῖπνο, Ἐνῶ ἐμεῖς ἐτρώγαμε, ἕνας μουσικὸς ἔπαιζε μὲ τὸ ὄργανό του διαφόρους σκοπούς. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι σὲ κάθε φαγητὸ ποὺ σερβιριζόταν ἔπαιζε καὶ ἄλλο τραγοῦδι. Ἔτσι στὸ ξυνολάχανο ἔπαιξε τὴν «Σονάτα τοῦ ξυνολάχανου», στὴν χήνα, τὴν «Σονάτα τῆς χήνας», στὸ ψητό, τὴν «Σονάτα τοῦ ψητοῦ» κλπ.

Ὅταν τέλος ἀποφάγαμε, σηκώθηκε ξαφνα ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας καὶ παρεκάλεσε τὸν μουσικὸ νὰ παίξη τὸν «χορὸ τῶν τριακοσίων χηρῶν». Ἀμέσως τότε ἡ γυναῖκες σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν τὸ χορὸ αὐτό. Ἦταν ἕνας πολὺ πένθιμος καὶ λυπηρὸς χορός, ποὺ συνοδευόταν μὲ μοιρολόγια καὶ μὲ κλάματα. Ἀργότερα ρώτησα τὸν μουσικό, ποῦ ὄφειλε τὴν περίεργη ὀνομασία ὁ χορὸς αὐτός, καὶ ἐκεῖνος μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

Κάποτε στὴν πόλι Ναγκυμπάνια τοῦ Ζιμπενμπύργκεν, στὴν ὁποία ὑπάρχουν πλούσια μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἔγινε ἕνα τραγικὸ δυστύχημα: Ἕνα μεγάλο τμῆμα τοῦ μεταλλείου ἔπαθε καθίζησι καὶ κάτω ἀπὸ τὰ χώματα καὶ τὶς πέτρες ποὺ κατέρρεισαν θάφτηκαν πολλὲς ἑκατοντάδες ἐργατῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ τριακόσιοι ἦσαν παντρεμμένοι καὶ ἀφῆκαν τὶς γυναῖκες τους χῆρες.

Ἀμέσως μετὰ τὸ δυστύχημα ἕνας πρίγκηψ, στὸν ὁποῖο ἀνῆκε καὶ τὸ μεταλλεῖο αὐτό, προσκάλεσε στὸν πύργο του ὅλες τὶς γυναῖκες, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες σκοτώθηκαν στὴν καθίζησι, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς φίλους του καὶ τὸ προσωπικὸ τῶν μεταλλείων. Ἐκεῖ τοὺς ἔβαλε καὶ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν καὶ ὕστερα παρακάλεσε τὶς γυναῖκες νὰ χορέψουν. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἐκεῖνες χόρευαν, γύρισε καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους προσκεκλημένους:

— Κύριοί μου, αὐτὸς εἶνε ἕνας μοναδικὸς χορός, γιατὶ ποτέ σας ἕως σήμερα δὲν ἔχετε ἰδῆ τριακόσιες χῆρες νὰ χορεύουν ὅλες μαζὺ καὶ νὰ διασκεδάζουν τόσο εὔθυμα ὅσο αὐτὲς ἐδῶ!...

Μόλις τὰ ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ γυναῖκες ἄρχισαν μεγάλο θρῆνο καὶ ὀδυρμό, γιατὶ ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἐγνώριζαν ὅτι οἱ ἄνδρες τους εἶχαν σκοτωθῆ. Ὁ πρίγκηψ ὅμως κατώρθωσε νὰ τὶς παρηγορήση καὶ τοὺς εἶπε ὅτι σ' ἕνα χρόνο θὰ τὶς ξαναπάντρευε πάλιν ὅλες μαζύ, ὅταν δὲ ἔφυγαν ἀπ' τὸν πύργο του, τοὺς μοίρασε πλούσια δῶρα. Καὶ στ' ἀλήθεια κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του καὶ τὶς πάντρεψε ὅλες μαζὺ πάλιν μέσα στὸν πύργο του.

Σὲ μιὰ ἄλλη Οὐγγρικὴ πόλι εἶδα μιὰ ἄλλη φορὰ ἕνα περίεργο νεκρικὸ χορό. Ἐκεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ ξαπλώθηκε ἔξαφνα στὴ μέση τοῦ δωματίου, τέντωσε τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του, ἄφησε νὰ τοῦ σκεπάσουν τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα μαντῆλι κ' ἔμεινε ἐντελῶς ἀκίνητος. Τότε οἱ ἄλλοι εἶταν στὸ μουσικὸ νὰ παίξη ἕνα σκοπὸ νεκρικοῦ χοροῦ καὶ μόλις ἐκεῖνος ἄρχισε, ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ ἡ γυναῖκες μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸν ψευτονεκρὸ καί, κλαίγοντας καὶ τραγουδῶντας, τοῦ ἔδεσαν μαζὺ τὰ δυό του πόδια καὶ τὰ δυό του χέρια. Ὕστερα τὸν σήκωσαν σιγὰ-σιγὰ καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν κρατῶντας τον στὰ χέρια. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν ἀπαίσιο, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν κοινιόταν διόλου καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἦταν στ' ἀλήθεια θαμένος.

Τὸν χορὸ αὐτὸν τὸν εἶδα νὰ τὸν χορεύουν καὶ σ' ἕνα γάμο, ἐκεῖ δὲ ἔμαθα ὅτι μιὰ φορὰ ὁ Θεὸς τιμώρησε σὲ μιὰ κηδεία ἕνα χορευτὴ ποὺ ἀπεδύετο τὸν πεθαμένο, ἀφίνοντάς τον ξερὸ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι τὸν περιέφεραν στὰ χέρια.